Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Hjemmet og Skolen.

Meddelelser

fra

Latin- og Realskolen

paa Værnedamsveien

til

Elevernes Forældre.

Nr. 8.

Kjøbenhavn, 1865.

Trykt hos S. Trier.

Statens pædagogiske Studiesamling

Hjemmet og Skolen.

Meddelelser

fra

Latin- og Realskolen

paa Værnedamsveien

til

Elevernes Forældre.

Nr. 8.

Kjøbenhavn.

1865.

Forandringer i Underviisningsplanen for de lærde Skoler.

De senere Aars politiske Forhold have overalt fremkaldt en Uro, der i høi Grad har maattet forøge de Vanskeligheder, med hvilke Skolen allerede i Forveien nokſom har at kæmpe; vore faretruende, udvortes Forhold have naturlig medført hos Alle — Gamle og Unge — en Spænding og Uro, der har maattet virke lammende paa enhver Virksomhed, og det desto mere jo større Fordringer den gjør til Sindets Ligevægt, Inderlighed og Sammenhold af Kræfterne og Interesserne; den senere Tids tunge Prøvelser ere saa smertelige og nedbøiende, at det vel kan findes tilgiveligt, naar ogsaa Skolemanden ikke har kunnet udføre sin Gjerning med den Frimodighed og Sindets Ligevægt, der er saa fornøden ligeoverfor en let bevægelig Ungdom. Skolerne have desuden allerede i flere Aar været særligt foruroligede ved den ofte meget heftige Strid, der blev ført om Underviisningsplanen af 13de Mai 1850; denne Strid truede med at gjøre Alt vaklende og usikkert, og det syntes ofte tvivlsomt, hvormeget af det, Skolen arbeidede paa at give Fylde og Fasthed, der vilde faae Varig-

hed; Skolen truedes ideligt med at rystes i sin indre Organisme. Det er naturligt, at den under slige Forhold ofte har maattet føle sig lammet og forurolig i sin daglige Gjerning. Det var derfor med stor Længsel, at den imødesaae en endelig Afslutning af denne Strid, for at den endelig atter med Kraft kunde arbeide paa, at vinde Ro og Fasthed. Endelig udkom da Bekjendtgjørelsen af 30te November 1864 angaaende nogle Forandringer og nærmere Bestemmelser ved Bekjendtgjørelsen af 13de Mai 1850 om en Underviisningsplan og Examensbestemmelser for de lærde Skoler m. m., og vi modtoge den med det Haab, at den vilde give et sikkert Fodfæste for Skolens fremtidige Virksomhed. Vi have allerede tidligere udtalt, at den stærke Storm, der reistes paa den lærde Skoles Omraade, efter vor Formening langt mere var fremkaldt ved en almindelig Uro, og en ofte ikke ringe Uklarhed saavel med Hensyn til den Opgave, i hvis Tjeneste Skolen væsentlig skal virke, som ogsaa med Hensyn til de Midler, hvorved dens Maal sikrest og fyldigst naaes, end den havde sin Grund i en paa moden Erfaring vundet Erkjendelse af, at Underviisningplanen af 13de Mai 1850 led af saa *væsentlige* Mangler, at en Reform, der rokkede ved Grundlaget, allerede nu maatte ansees for nødvendig. Vi ville her heller ikke bedømme Bekjendtgjørelsen af 30te November 1864; Skolen kan i sin praktiske Gjerning langt lettere bære og bøde paa mulige Mangler ved en Underviisningsplan, end den kan afværge de skadelige Følger af almindelig Usikkerhed, Uro, truende Angreb og uberettigede og tidt vexlende Fordringer.

Vi nære, som sagt, det Haab, at Bekjendtgjørelsen af

30te November 1864, selv om den ikke indeholder væsentlige Forbedringer af Underviisningsplanen af 13de Mai 1850, dog vil indvirke beroligende paa den almindelige Stemning, tilmed da Tidens hele Tilstand og Følelsen af, at Samfundet lider af dybe Brøst og Mangler, meget paatrængende opfordre til en alvorlig og samvittighedsfuld Undersøgelse af de samvirkende Aarsager dertil. Ved en saadan Undersøgelse vil det maaskee vise sig, at de Mangler, der findes i Skolen, forsaavidt de ikke følge af vor almeenmenneskelige Skrøbelighed, i langt høiere Grad have deres Grund i Samfundstilstandene end i Underviisningsplanen. Det er ogsaa her, at Bogstaven er magtesløs men at Aanden gjør levende. Saalænge Familie- og Samfundsaanden ikke giver Skolens Bestræbelser et befrugtende Grundlag og sikkert Rygstød, og i sit Væsen har en fast ideel Retning, vil selv den viseste Skoleplan og den bedste Organisme ikke kunne afhjælpe de væsentligste Mangler, hvoraf Skolen maatte lide. Forandringer i Skoleplanen kunne for en Tid virke beroligende og i enkelte Retninger lette og fremme Skolens Gjerning; men de kunne ikke grundig helbrede de Onder, der maatte findes i Skolen, forinden de nødvendige Betingelser i Samfundet ere tilstede; dette maa vel tages med i Betragtning ved Bedømmelsen af Skoleplanen og Skolens Gjerning. Det er ikke billigt, at Samfundet stedse stiller høiere og videregaaende Fordringer til Skolen, naar det ikke samtidig sørger for, at de Betingelser findes i det, hvoraf Skolens heldbringende Virksomhed i saa høi Grad er afhængig; det er heller ikke retfærdigt, at Samfundet i sin Følelse af Misnøie med Samfundstil-

standene ene drager Skolen til Ansvar og til sin egen Beroligelse vil gjøre den til Syndebuk for alle Brøst og Mangler. Det falder Skolen tungt nok at bære paa sin egen Skrøbelighed og sine egne Mangler, saa at den ikke har overskydende Kræfter til at staae til Ansvar for Mere. Det vilde saaledes ogsaa kun medføre Skuffelser, naar man vilde troe, at de Forandringer, der nu ere indførte i Skoleplanen af 13de Mai 1850, i væsentlig Grad ville lette og hæve Skolens Virksomhed; de berøre kun mere udvortes, uvæsentlige Forhold; Aanden i Gjerningen faaer ikke nye Impulser og bedre Holdepunkter og vil have at kæmpe med de samme Vanskeligheder og Fristelser, saalænge ikke Samfundsaanden faaer et høiere Sving og træder hjælpende til.

Man vil bedst overbevise sig derom ved at gjøre sig bekjendt med de indførte Forandringer; vi have derfor fundet det hensigtsmæssigt her at aftrykke:

Bekjendtgjørelse af 30te November 1864

angaaende nogle Forandringer og nærmere Bestemmelser ved Bekjendtgjørelsen af 13de Mai 1850 om en Underviisningsplan og Examensbestemmelser for de lærde Skoler m. m.

Paa Ministeriets derom nedlagte allerunderdanigste Forestilling har det behaget Hans Majestæt Kongen under 25de d. M. allernaadigst at approbere følgende Forandringer og nærmere Bestemmelser ved den Kongelige Resolution af 6te Mai 1850 — bekjendtgjort under 13de næstefter — angaaende en Underviisningsplan og Examensbestemmelser for de lærde Skoler i Danmark, samt ved

den Kongelige Resolution af samme Dato — ligeledes bekjendtgjort under 13de Mai 1850 — om Ophævelsen af Examen artium m. v., nemlig:

1. Alderen for at optages i de lærde Skolers første eller nederste Klasse (vor 4de Fællesklasse) bestemmes herefter til det fyldte 9de Aar. For at optages i en høiere Klasse, uden at have gjennemgaaet de lavere i samme Skole, udkræves, at Alderen ikke er under den, med hvilken Disciplen kunde være indtraadt i den vedkommende Klasse, dersom han med det fyldte 9de Aar havde begyndt i Skolens nederste Klasse. Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet bemyndiges til, hvor Omstændighederne tale derfor, at bevilge Undtagelse fra denne Aldersbestemmelse, forsaavidt den Paagjældende ikke mangler over eet Aar i Lavalderen.

2. Den hidtilværende 1ste Afdeling af Afgangsexamen ved Skolerne og af Adgangsexamen ved Universitetet ophører. Examinationen ved næstøverste (6te) (vor 4de Latinklasse) Klasses Aars- og Hovedexamen i de til denne Afdeling hidtil henlagte Fag: Geographi, Naturhistorie, Tydsk og Fransk, betragtes ene som en Bestanddeel af 6te Klasses Examen uden at sættes i nogen Forbindelse med eller have nogen Indflydelse paa Afgangsexamen ved Udgangen af 7de (vor 5te Latinklasse) Klasse. Disciplenes Opflytning i øverste (7de) Klasse bestemmes, som hidtil, efter Skolens Dom om deres hele Udvikling og Modenhed, som den ved Examen i alle Fag og ellers har lagt sig for Dagen. Dog maa ingen Discipel opflyttes i øverste Klasse, medmindre han ved Hovedexamen i næstøverste Klasse i de nævnte 4 Fag samt i Religion har opnaaet

Characterer, som efter den gjældende Beregningsmaade have en Talværdi af mindst 4 Godt og 1 Temmeliggodt. Den Discipel, som efterat have tilbragt 2 Aar i næstøverste Klasse ikke befindes moden til Opflyttelse i øverste Klasse, maa ikke længer forblive i Klassen som studerende Discipel, medmindre Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet efter Skolens Indstilling paa Grund af særegne Omstændigheder, som langvarig Sygdomshindring eller deslige, dertil giver Tilladelse.

3. Forsaavidt de, der efter Privatunderviisning ville indstille sig til Adgangsexamen ved Universitetet, ikke som Disciple i en offentlig eller privat lærd Skole med Dimissionsret have ved Examen i de nys ovenfor ommeldte 5 Fag opnaaet den for Oprykningen i øverste Klasse foreskrevne Characteerværdi, maae disse ved en offentlig lærd Skole eller ved Universitetet forud underkaste sig, enten i en tidligere eller i samme Examenstermin, en præliminair Prøve i disse Fag og deri bestaae mindst med samme Characteerværdi. Til denne Prøve, som Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet bemyndiges til nærmere at anordne i Analogi med den hidtil afholdte 1ste Deel af Adgangsexamen for Privatdimittender, maa Ingen indstille sig, førend han har fyldt 15 Aar, medmindre der paa Grund af særdeles Omstændigheder dertil er givet Tilladelse af bemeldte Ministerium.

4. Den tydske Stiil bortfalder som Gjenstand for Examen.

5. Underviisning i Religion, som særskilt Fag, kan efter Indstilling fra den vedkommendes Skoles Rector med Kirke- og Underviisningsministeriets Billigelse ophøre med

Udgangen af 6te Klasse, saaledes at da i 7de Klasse beholdes Læsning af det nye Testament i Grundsproget, forenet med Forklaring og Udvikling i religieus Retning. Men hverken heri eller i Religion som Fag, forsaavidt dette er bibeholdt til Skolecursets Slutning, aflægges Prøve ved Afgangsexamen.

6. Det tillades, at Latinunderviisningen ved de Skoler, hvor det ønskes, maa, med dertil af vedkommende Rector erhvervet Samtykke fra Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, begynde i 2den (næstnederste) Klasse med et foreløbigt Antal af 5 Timer ugentlig eller med et større Antal (9 à 10) Timer, mod at i sidste Fald Begyndelsen af Fransk udsættes til 3die Klasse (vor 1ste Latinklasse) med omtrent det Timetal, som Faget efter den nugjældende Plan har i 2den Klasse.

7. I 7de Klasse fortsættes Underviisningen i Fransk, uden at dog Sproget bliver Gjenstand for Afgangsexamen. Fremdeles tilbydes der i samme Klasse de Disciple, som attraae det, et Par Timers ugentlig Underviisning i Engelsk.

8. Afgangsexamen ved Udgangen af Skolen og Adgangsexamen ved Universitetet, til hvilke Examiner Ingen maa indstille sig, førend han har fyldt 17 Aar, medmindre dertil er givet Tilladelse af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, afholdes i følgende Fag: Dansk, Latin, skriftlig og mundtlig, Græsk, Hebraisk, Historie, Arithmetik, Geometri og Naturlære, i Henseende til Fordringerne i de enkelte Fag med følgende Forandringer og nærmere Bestemmelser ved de nugjældende Forskrifter:

a. I Modersmaalet forelægges 2 Opgaver til Bearbei-

delse, een frit valgt, som hidtil, en anden, hentet fra Omraadet af en i Skolen gjennemgaaet og meddeelt Kundskab.

b. Ved Udarbeidelsen af den latinske Stiil tillades det at benytte en dansk-latinsk Ordbog.

c. I Mathematik udgaaer, af det ved Kongelig Resolution af 6te November 1858 — Bekjendtgjørelse af 8de s. M. — Post 4 II Nr. 3 foreskrevne Pensum i Geometri, den sphæriske Trigonometries Grundformler, istedenfor hvilke der meddeles saadanne almindelige Sætninger om Cirkler paa en Kugle, som ere nødvendige til at forstaae de sphæriske Stedbestemmelser i Astronomien. Fremdeles bortfalde ved Afgangsexamens skriftlige Prøve de ved samme Kongelige Resolution bestemte 2 Hovedopgaver, hvorimod i deres Sted forelægges i hver af Fagets 2 Hovedafdelinger een eller flere Opgaver, hvorved det alene skal komme an paa Sikkerhed i at udføre en saadan Beregning eller gjengive et saadant Beviis, som maa forudsættes at være indøvet ved Underviisningen.

d. Hovedcharacteren ved Afgangsexamen ved Skolerne og Adgangsexamen ved Universitetet bestemmes efter Specialcharacterernes sammenlagte Talværdi indtil videre saaledes:

Til første Characteer med Udmærkelse fordres idetmindste en Talværdi af 61
— første Characteer 49
— anden Characteer 26
— tredie Characteer 20

Med Specialcharacterer af en mindre Talværdi

end den sidstnævnte antages den Vedkommende ikke at have bestaaet Examen.

9. Ingen, der gaaer ud af enten en offentlig eller privat lærd Skole uden at være opflyttet i øverste (7de) Klasse eller erklæret for moden til Opflyttelse deri, kan indstille sig til Adgangsexamen ved Universitetet førend to hele Aar efter hans Udgang af Skolen, medmindre Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet i oplyste særlige Omstændigheder finder Grund til at give Tilladelse dertil.

10. Foranstaaende Bestemmelser træde i Kraft ved den Afgangsexamen, som bliver at afholde i Aaret 1865, dog saaledes, at de hidtil gjældende Bestemmelser om Examination i Religion ved 2den Deel af Afgangsexamen og om Hovedcharacterens Uddragning af de 13 ved begge Afgangsexamens forhenværende Afdelinger givne Specialcharacterer endnu bliver at anvende paa de Disciple, der i Skolerne nu ere oprykkede i 7de Klasse og saaledes have bestaaet 1ste Deel af Afgangsexamen, og paa de Privatister, som allerede nu have bestaaet den 1ste Deel af Adgangsexamen ved Universitetet eller Afgangsexamens 1ste Deel ved en lærd Skole uden at have taget samme Examens 2den Deel.

Det er derhos allernaadigst paalagt Ministeriet at bringe under Forhandling med Universitetet og vedkommende Skoler, hvorvidt det kan ansees tilraadeligt, at Afgangsexamen, som nu saavel ved de offentlige lærde Skoler i Kongeriget som ved de Privatskoler, der have erholdt Bemyndigelse dertil, afholdes ved Skolerne selv, henlægges under den for Adgangsexamen ved Universitetet anordnede

Examenscommission af Universitetslærere og Skolemænd, samt derefter at indkomme med allerunderdanigst Forestilling herom og om en nærmere Anordning af bemeldte Examenscommissions Sammensætning saaledes, at Privatskolernes Interesse i denne kan blive repræsenteret ved Tilkaldelse af Skolemænd, henhørende til deres Lærerpersonale, naar disse findes villige til at overtage det hermed forbundne Hverv.

Hvilket herved bekjendtgjøres til Efterretning for alle Vedkommende.

Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet den 30te November 1864.

Helkzen.

Circulair-Skrivelse af 20de Mai 1865.

I Overeensstemmelse med det ved Ministeriets Circulairskrivelse af 12te December f. A. tagne Forbehold om en nærmere Bestemmelse af det Pensum, hvori der ved 6te Klasses Hovedexamen skal examineres i de Fag, der ere bortfaldne som Prøvningsgjenstande ved Afgangsexamen, og i Anledning af flere til Ministeriet fra forskjellige Rectorer og Skolebestyrere indkomne Forespørgsler om Punkter, vedkommende Bekjendtgjørelsen af 30te November f. A., undlader Ministeriet ikke hermed at meddele Følgende til Efterretning og Iagttagelse ved Gjennemførelsen af Bekjendtgjørelsen.

1. I Tydsk, Fransk, Naturhistorie og Geographi

bliver der, efter de ved Bekjendtgjørelse 30te November 1864 Nr. 2 indtraadte Forandringer ved 6te Klasses (vor 4de Klasse) Hovedexamen, i det Hele at examinere i samme Omfang som tidligere ved 1ste Deel af Afgangsexamen, kun at Stilen i Tydsk bortfalder. I Religion prøves Disciplene i christelig Troes- og Sædelære samt i hele Bibelhistorien.

Naar Ministeriet saaledes har anseet det for rigtigst at opgive den oprindelige Tanke om en Deling af Repetitionen og Afslutningen af Geographi og Naturhistorie imellem 5te og 6te Klasse, skal man dog bemærke, at det herved ikke udelukkes, at Læreren, efter Overlæg med Rector og med dennes og Underviisningsinspecteurens Vidende, under Betragtningen af hvad der er det Vigtige og Væsentlige, kan lade enkelt tidligere medtaget Detail fremtræde noget mindre under den sidste Repetition, og at det navnlig maa ansees ønskeligt, at Underviisningen i det Enkelte fremmes saaledes i de lavere Klasser, indtil og med 5te Klasse, at ikke den almindelige Repetition i 6te Klasse bliver formeget besværliggjort ved Tilegnelse af nyt Stof.

Med Hensyn til en derom særlig af en Rector gjort Forespørgsel tilføier Ministeriet, at der i Tydsk bliver som hidtil at prøve i et prosaisk og et poetisk Stykke af ikke læste Forfattere, ligesom i Fransk ogsaa Examinationen i en ikke læst prosaisk Forfatter ved Siden af et Stykke af det i Klassen læste maa vedblive.

2. Underviisningen i Fransk i 7de Klasse (vor 5te Klasse) vil i Skoleaaret 1865—1866 kun være at fortsætte med det yngre Hold Disciple, men bortfalder

for det ældre Hold, der nu i et Aar ikke har fortsat Øvelsen i dette Fag.

3. De Timer i Engelsk, som efter Bekjendtgjørelsens Nr. 7 skulle tilbydes Disciplene i 7de Klasse, bør i Reglen tages af de regelmæssige 36 ugentlige Skoletimer. Forsaavidt Rector ikke troer, at dette kan skee, bliver Forslag om Undtagelse fra Reglen særlig at gjøre ved Indsendelsen til Ministeriet af Skolens aarlige Fag- og Timefordelingstabel. Med Hensyn til Spørgsmaalet, om der skal gives 2 Timer i Engelsk for hvert Hold i 7de Klasse, antager Ministeriet, at det i de 3 første Maaneder af Skoleaaret, maaskee indtil Juleferien, saalænge det Almindeligste af Udtalen og Formlæren indøves, kan være nødvendigt, at en Deling af Klassen finder Sted, men at efter denne Tid de to Hold Disciple i Forening maa kunne deeltage i Læse- og Oversættelsesøvelserne.

4. Med Hensyn til den ved Bekjendtgjørelse af 30te November 1864 givne forandrede Bestemmelse om Lavalderen for Optagelsen i Skolerne give forskjellige Forespørgsler Ministeriet Anledning til at bemærke, at Ministeriet ved at udvirke denne Bestemmelse ingenlunde har havt til Hensigt at bringe det dertil, at Disciplene i Reglen forlade Skolen med det fyldte 17de Aar, eller forudsat, at Klassernes Disciple herefter i Gjennemsnit ville være et Aar eller næsten et Aar yngre, og at der ved Underviisningen skal tages et væsentligt Hensyn hertil som en bestemmende Forudsætning, men at Ministeriet alene har andraget paa Forandringen, fordi de mange af Rectorerne anbefalede Ansøgninger om Aldersdispensation maatte overtyde Ministeriet om, at ikke faa Drenge kunne

følge med det bestemte og opstillede Lærecursus i en noget yngre Alder end den, der før var lovbestemt, og fordi det overhovedet vilde give Forældre og Rectorer en friere Raadighed i Bedømmelsen af, hvad Drengen kunde modtage og lære. Ministeriet maa derfor fastholde, at det alvorlig bør paasees, at Disciplene ved Optagelsen i nederste Klasse og Opflytning til høiere Klasser fuldkommen tilfredsstille de foreskrevne Betingelser med Hensyn til Kundskaber og Færdigheder, og indskærpe Rectorer og Lærere i dette Punct ikke at give efter for ubillige og uberettigede Ønsker.

5. Istedenfor den tidligere Indberetning om, hvilke Disciple der indstillede sig til Afgangsexamens første Deel, bliver fremtidig at indsende en Indberetning om Antallet af 6te Klasses Disciple. Indberetningen om, hvilke af 7de Klasses Disciple der indstille sig til Afgangsexamen, skal fremtidig indeholde Opgivelse af hver enkelt Disciples fulde Navn, Fødselsdag samt Angivelse af det Antal Points, han har opnaaet i de 5 Fag, som afsluttes i 6te Klasse.

Bræstrup.

Det 2det og 3die Punkt medfører her ved Skolen ikke nogen Forandring i Underviisningsplanen. Vi have nemlig fra Begyndelsen af søgt at vedligeholde Øvelse i Fransk ved en Time om Ugen i begge Afgangsklassens Afdelinger, dog ophører den for ældste Afdeling nogen Tid inden Examen. Engelsk læses hos os af alle Elever i 4de og 5te Fællesklasse, uden Hensyn til, om de ere bestemte til Studeringer eller ei, og 1ste, 2den og 3die

Latinklasse have desuden holdt Øvelsen vedlige ved en Time om Ugen, efterat det var blevet bestemt, at tydsk Stiil skulde bortfalde som Examensgjenstand for Studerende. Engelsk har altsaa her ved Skolen en anden Stilling end ved Statens Latinskoler. Med det nye Skoleaar vil desuden hos os indtræde den Forandring, at istedenfor Tydsk bliver Engelsk det første fremmede Sprog, Eleven gjør Bekjendtskab med (i 3die Fællesklasse); alle Elever ville altsaa have læst Engelsk i 3 Aar, inden Adskillelsen mellem dem finder Sted.

I det 4de Punkt omtales en Gjenstand, der særlig har Betydning for os, da vi allerede i 3 Aar have arbeidet paa at give Skolen en saadan Organisation, at de ikke faa Drenge, der kunne følge med det bestemte og opstillede Lærekursus i en noget yngre Alder end den, der var lovbestemt, kunde ved hvert Aar at gjennemgaae en Klasse afslutte deres Skoledannelse med omtrent det 17de Aar. Skolen har nemlig 5 Fællesklasser, 5 Latin- og 3 Realklasser, hvoraf 5te Latin- og 3die Realklasse ere toaarige; et fuldstændig Skolekursus vil altsaa for Studerende vare **mindst** 11 Aar, og for Realister, der ville afslutte med Realexamen, **mindst** 9 Aar. En Elev, der sættes i Skole med det 6te Aar, **kan** altsaa være færdig til Dimission henholdsviis med det 15de og 17de Aar, den Alder, der altid har været sat som Lavalderen for Realexamen og der nu jo ogsaa er Lavalderen for Afgangsexamen for Studerende. Men det bør vel erindres, at en Dimission i denne Alder kun kan skee, naar Eleven begynder sin Skolegjerning med omtrent det 6te Aar og hvert Aar gjennemgaaer en Klasse. Men det sidste er jo afhængigt af mange samvirkende heldige Om-

stændigheder og bliver vanskeligere ved Skolens nærværende Organisation med 5 progressive Fællesklasser istedetfor 6, som vi havde til for 3 Aar siden. Det har ingenlunde været Skolens Hensigt ved at borttage et Led at bringe det til, at Eleverne i Reglen tage deres Examen med Lavalderen; den har derved kun villet tilveiebringe en Organisation, der bortryddede nogle ydre Vanskeligheder i saa Henseende, og som gjorde det lettere for Eleverne paa en lempelig Maade at prøve deres Kræfter.

Skulde en Elev ved den forrige Organisation opnaae at dimitteres med Lavalderen, saa var det absolut nødvendigt, at han maatte springe en Klasse over, hvad der næsten altid er forbundet med store Misligheder. Ikke alene bliver han aldeles ubekjendt med det Pensum, en saadan Klasse har gjennemgaaet, men han mangler ogsaa ofte de positive Betingelser, der udfordres, for uden Forstyrrelse at følge med den nye Klasse. Medens han godt kan gaae raskere frem end flere af hans Kammerater, kan han dog som oftest ikke undvære noget Led, da det indeholder Betingelsen for en naturlig videre Fremgang. Der er altid Fare for, at hans heldige Udvikling vil blive forstyrret; navnlig er den Omstændighed, at der i hver af de tre øverste Fællesklasser begyndes paa et nyt fremmed Sprog, meget til Hinder for at springe en Klasse over, da Eleven derved kommer til at savne det nødvendige Grundlag, som eet Aars Underviisning i Sproget har givet de Elever, han skal følge med. Erfaringen har ogsaa stadfæstet, at det har sine store Misligheder at springe en Klasse over, og Skolen er derfor bleven meget varsom i saa Henseende. Ganske anderledes gunstig stiller

Sagen sig derimod, naar hvert Aars Pensum er gjort noget større, saa at Underviisningsstoffet, der før var bestemt for 6 Aar, kan gjennemgaaes i 5 Aar. En saadan Reduktion kunde saavel af ydre som indre Grunde kun foretages i Fællesklasserne, men ikke i de høiere Klasser, om ikke for andet, saa fordi Underviisningsplanen af 13de Mai 1850 gaaer ud fra, at Klasseinddelingen for de Studerende er baseret paa 6 Aars Underviisning, og det for Realisternes Vedkommende ikke let er tænkeligt, at Nogen skulde kunne springe en af de tre Realklasser over, da det Stofagtige der har saa stor en Udstrækning og Vigtighed for den, der vil tage Realexamen.

Seer man hen til Elevernes forskjellige Begavelse, stiller Sagen sig saaledes: De maadelig eller slet Begavede ere jo altid vanskeligt stillede, og ikke mindst i en Skole med et udstrakt Underviisningsapparat. En Klasseinddeling, beregnet paa dem og tillige tjenlig for de andre Elever, er ikke tænkelig. Disse Elever maae fra Begyndelsen af gaae langsommere frem end de andre og ere henviste til Lærernes særlige Omsorg og Pleie. Den Udvei at samle saadanne Elever i een Klasse er aldeles forkastelig, da de saa ville komme til at savne den middelbare Paavirkning, som Samlivet og Arbeidet med mere Begavede yder og som ingen Voxen saaledes kan give. Jo mere Liv og Arbeidslyst der er i en Klasse, desmere blive ogsaa saadanne Elever paavirkede i en god Retning. Om den indførte Forandring end ikke medfører paaviselige Fordele for dem, saa have vi paa den anden Side heller ikke bemærket, at deres Stilling er bleven forværret derved.

De ville ikke komme til at sidde hyppigere over, end det vilde have været Tilfælde ved den forrige Indretning.

Af de meget godt Begavede have alle de, hos hvem tillige de moralske Egenskaber kunne fremkaldes, uden mindste Overanstrengelse naaet et saadant Standpunkt, at de med det 11te Aar kunne komme enten i 1ste Real- eller 1ste Latinklasse, med begrundet Udsigt til at kunne blive dimitterede med Lavalderen.

De jevnt eller ret godt Begavede have hidtil for Størstedelen fulgt Skridt med de meget godt Begavede, uden at vi have sporet at der hvilede nogetsomhelst Tryk paa dem. Det synes, at en noget raskere Gang har holdt dem bedre i Aande. Er nogen af dem bleven tilbage, saa har det havt sin Grund i, at enten de moralske Betingelser manglede eller at der er stødt andre uheldige Omstændigheder til, saasom Sygdom, Sygelighed, en pludselig stærk legemlig Udvikling eller hyppige Forsømmelser og Mangel paa fornødent Tilsyn i Hjemmet. Der er derfor Grund til at vente, at ogsaa flere af de jevnt godt Begavede, navnlig alle de, der staae imellem disse Grupper og hos hvem Villien og Lysten styrker Evnerne, ogsaa ville kunne naae at dimitteres med Lavalderen. For alle disse medfører den forandrede Klasseinddeling jo ligefrem et Aars Vinding.

Men for den største Deel af denne Gruppe er det dog høist sandsynligt, at de ville trænge til „at sidde over" i en eller anden Klasse. Om de ogsaa have fulgt med igjennem alle Fællesklasser, uden at der er stor Forskjel med Hensyn til de erhvervede Kundskaber og Færdigheder, saa staae de dog allerede langt tilbage i Modenhed. Det

er ikke godt i Forveien at sige, naar denne Trang vil indtræde; hos den største Deel vil det vistnok blive Tilfældet i 1ste Latinklasse, da her baade Latin og Mathematik træde til som nye Gjenstande, medens Enkelte endnu kunne følge noget længere med eller allerede maae standse i 5te Fællesklasse.

For disse Elever er den ovenfor omtalte Forandring ligefrem af stor Betydning, thi den gjør det muligt, at de kunne faae nogen Hvile paa den Tid, de netop af berettigede Hensyn trænge til den. Ved at have naaet 1ste Latin- eller 1ste Realklasse med omtrent det 11te Aar, have de ligefrem erhvervet sig et Aar til at løbe paa, som vilde være tabt, hvis der var 6 Fællesklasser. Vi kunne saaledes ikke see andet, end at den omtalte Forandring er en Vinding for Skolen og til stor Gavn for næsten alle Elever, medens den ikke er til Skade for Nogen.

Vi vilde saaledes have al Grund til at være tilfredse med den indførte Forandring, naar vi ikke frygtede for, at den ikke alene for Skolen men ogsaa for flere Børn vilde medføre ubehagelige Følger i større Udstrækning, end før var Tilfældet.

Det vil nemlig af nogle Forældre blive betragtet som en stor Skam, naar deres Søn saaledes bliver tilbage i en Klasse og ikke længere følger med de flinkeste Elever. Vi maae paa det indstændigste advare imod denne høist skadelige og uretfærdige Betragtningsmaade, da der jo ikke er nogen tænkelig Grund til Skam og til at lade Skolen eller Eleven høre ilde. Vi kunne jo nok tage til Gjenmæle, men hvad skal en Elev gjøre, der har stridt det bedste han kunde, naar han i Hjemmet modtages med

Tegn til Utilfredshed eller med bitre Bebreidelser, medens han trænger til at hjælpes ud over de første Vanskeligheder og den Smerte, han naturlig maa føle ved at skilles fra en Klasse, der er ham kjær. Men selv om vi ikke kunne værge Eleven imod disse Følger, saa ville vi dog med større No lade ham bære dem, end indføre en Klasseinddeling, der i samme Grad vil medføre en Overspringen af Klasser som den nærværende Indretning vil medføre en Oversidden. Den Glæde, med hvilken en Elev springer en Klasse over og tager Afsked fra sine gamle Kammerater, er ofte af en langt farligere Natur end den Smerte, en Oversidder muligen føler.

Ligeledes maae vi paa det indstændigste advare de ærede Forældre mod at være for sangvinske i deres Forhaabninger om den Tid, til hvilken deres Børn kunne dimitteres. Hensigten med den i vor Skole indførte forandrede Klasseinddeling har ingenlunde været „at bringe det dertil, at Disciple herefter i Gjennemsnit ville være et Aar eller næsten et Aar yngre" naar de dimitteres, altsaa forlade Skolen med det 15de eller 17de Aar, ligesaalidet som Bekjendtgjørelsen af 30te November tilsigter sligt. Skolen maa ogsaa fremdeles med Alvor paasee, hvad der ogsaa i det 4de Punkt i Cirkulairet udtrykkelig gjøres til Pligt, at Eleverne ved Opflytning til høiere Klasser fuldkommen tilfredsstille de foreskrevne Betingelser med Hensyn til Kundskaber og Færdigheder.

Skal en Elev naae at kunne blive dimitteret med Lavalderen, saa udkræves dertil saa mange samvirkende, heldige Betingelser, at der er al Grund til at advare imod at nære for store Forhaabninger i saa Henseende.

Den største Deel af Eleverne vil have fuld Brug for Tiden til det 16de og 18de Aar, medens endeel selv ikke da ville have naaet en tilstrækkelig Grad af Modenhed og Kundskab.

Det vil ikke være i Elevens Interesse, naar ubillige og uberettigede Ønsker fra Forældrenes Side med Hensyn til Opflytningen end ydermere forøge de Vanskeligheder, Skolen har at kæmpe med. Naar Hjemmet giver Skolen alle fornødne Oplysninger om Elevens Væsen og øvrige Forhold, saa kan det trygt overlade den endelige Afgjørelse om Opflytningen til Skolen, den vil altid med Samvittighedsfuldhed benytte dem.

Om Skolefester.

Skolen trænger, om ogsaa i mindre Grad end det store Samfund, til Fester. Under den daglige Undervisnings stadige Gang vil Eleven i Almindelighed ikke faae Leilighed til at føle sig som Led af den større Organisme, som kaldes Skolen. Han er i en særlig Klasse, der danner et lille afsluttet Hele, han føler sig som en Deel af denne, arbeider, lever og leger væsentlig kun med sine Klassekammerater og faaer kun undtagelsesviis og som oftest mere reen udvortes Berøringspunkter med de øvrige Klasser. Nærmest er han ogsaa kun knyttet til de Lærere, der undervise i hans Klasse. Det vil derfor være gavnligt, at der kan gives enkelte Leiligheder, hvor Klassen faaer Indtryk af at høre til et større Samfund, der har samme Vei, Maal og Ansvar, og der bæres af samme Idee, og hvorved Skolens

Fællesaand kan styrkes. Der er vel Ingen, der ikke fra sin egen Skoletid har Minder, der for Erindringen endnu altid staae som glædelige og velsignelsesrige Mærkedage i Ungdomslivet. Skolen har derfor ogsaa ved enkelte Leiligheder stræbt at virke i den angivne Retning, saavidt det stod i dens Magt. Den har iaar, foruden den sædvanlige mere festlige Overlevering af den Censur, der faaes inden Julen, afholdt en Fest af lignende og mere høitidelig Natur, idet den mindede Ansgars tusindaarige Dødsdag. For de Mindre fortaltes Ansgars Levnet, og for Lærerne og de ældre Elever holdt Hr. Pastor Ewaldsen følgende Tale:

„Tusind Aar ere for dine Øine, som den Dag igaar, naar den er forgangen", siger Psalmisten. Det er da ogsaa et Vidnesbyrd om Gudsbilledet i vort Indre, at det er givet os ene af alle synlige Skabninger at kunne anvende dette Ord, der er sagt om Herren, vor Gud, paa os selv, om end kun i en vis Forstand. Thi ogsaa for os kunne tusinde Aar være som den Dag igaar: vi kunne lade de henfarne Aarhundreder oprulle sig for vor Sjæls Øie, kunne samle og ordne deres Indhold og fremstille det i et samlet Billede ligesaa klart og levende som Indholdet af den sidst forsvundne Dag. Men dersom dette skal være mere end en underholdende Tidsfordriv, dersom vi ville benytte denne Evne i den Hensigt, hvori den blev os givet, saa maae vi see ud over de henfarne Tider paa den Maade, som Psalmisten antyder, naar han atter siger: „jeg tænkte paa de Dage af fordum, paa de Tider af Evigheden", vi maae lære at betænke, at de Dage, der ligge tusinde Aar

tilbage, og den Dag, vi kalde idag, ere Dage af Evigheden, at vi kun da paa rette Maade mindes de gamle Dage, kun da paa rette Maade bruge den Dag idag, naar de staae for os i Evighedens Lys, naar vi bruge dem for at styrkes i vor Stræben efter i Tiden at leve for Evigheden. Og er dette i Almindelighed Fordringen, der stilles til os, saa er det da isærdeleshed Tilfældet, naar Anledningen til, at vi skue tilbage over et Aartusinde, er Mindet om en Mand, hvis Liv var viet den Sag, der er Midtpunktet for hele Tidens Udvikling, en Mand, der er bleven vort Fædrelands Apostel: ville vi paa en værdig Maade feire hans Mindefest, skulle vi ikke blot mindes hans Liv som et Billede fra fjerne Tider, men tillige betragte det for at see, om ogsaa vi som han have lært i Tiden at leve for Evigheden. Naar jeg derfor i denne Stund opfordrer Eder til at betragte Ansgars Liv, saa er det ikke for at dvæle ved Enkelthederne deri, thi om dem kan der paa dette Sted med Sandhed siges med det gamle Mundheld, at hvert Barn her kjender dem; men det er for at fremhæve hans Billede under et bestemt Synspunkt og stille det frem i det Lys, som tilbyder sig af sig selv. Ansgar var af fornem, anseet Slægt, og derved var Muligheden givet ham til at hæve sig op og, som man siger, bringe det til Noget i denne Verden. Han kunde være bleven i sin Stand og med den Alvor og Dygtighed, der boede i ham, have hævet sig til Ære og Værdighed i Statens Tjeneste: eller, dersom hans Hu især stod til Kirken, vilde han, der alt i sin Ungdom var bekjendt for sin Flid og sine Kundskaber, understøttet af sine mægtige Frænder, have kunnet stige op til Kirkens høieste Æres-

poster og som en mægtig Kirkefyrste have ført et beqvemt og paa mange Maader rigt og betydningsfuldt Liv. Men han var grebet af Christi Kjærlighed, og derfor valgte han en anden Vei: han længtes efter at bringe Budskabet om Guds Naade til Hedningerne, der vandrede i Mørkets Skygger, og han var beredt til at lide for Herrens Skyld; og da derfor Opfordringen kom til ham, forlod han frimodig og glad det stille, rolige Kloster, Slægt og Venner, og gik ud til det fjerne Land at bringe Fredens Budskab til de vilde Hedninger. Han bar Troens Skjold, og hans Vaaben var Sagtmodighed og Kjærlighed, men det var en Udrustning, der stod sin Prøve og gav ham Kraft til ikke at trættes i den lange og haarde Kamp; og da han saa senere til Løn for sit Arbeide blev ophøiet til Erkebiskop, saa brugte han ikke det høie Erkesæde til at hvile ud eller til derfra at herske som Fyrste, men han vedblev at være ydmyg, kjærlig, nidkjær i sin Herres Gjerning; ja, da han kaldtes til Hvile fra sit lange møisommelige Arbeide, da var det hans sidste Sorg, at det ikke blev ham forundt ved Martyrdøden at sætte Seglet paa sin Troskab. Det er det lyse, rene Billede, der straaler os imøde fra hine dunkle Tider, og det er en deilig Gave fra Herren til den danske Kirke, at den i sin første Præst kan see op til en Mand, der ikke blot kan kaldes dens Apostel, fordi han først bragte Evangeliet hertil, men fortjener at kaldes det, fordi han i Selvfornægtelse og i Taalmodighed under Korset fulgte Apostlenes Fodspor og vandrede Christum efter; men netop derfor er ogsaa den Opfordring saameget stærkere, der idag udgaaer til os danske Christne om at prøve os selv og see ret til, om vi,

der dog understøttes af den Udvikling, de tusinde Aar have bragt, have lært at følge Ansgars Exempel, om vi tør vidne om os selv, at vi, grebne af Christi Kjærlighed, leve for at følge Christum efter.

Det er en Opfordring, denne Dag retter til alle danske Christne, men den har en særegen Betydning for os, der her ere forsamlede paa Skolens Enemærker og i dens Gjerning. Ogsaa Ansgar elskede Skolen og arbeidede for den, men det var Skolen for Kirken, han nærmest havde for Øie; den Skole, i hvis Tjeneste vi arbeide, har et andet Navn, den hedder Skolen for Livet. Det er et Navn, der har en god Klang i vore Dage, og vi faae let alle Stemmer samlede derom: praktisk skal Skolen være, en Forskole, Forberedelse til Livet, ja, det er rigtigt; derfor bort med alt Dødt og Unyttigt for at vinde Plads for nyttige Ting: og saa bringes der tjenstvilligst fra alle Kanter saameget nyttigt Materiale ind i Skolen, at dens Underviisning kun altfor ofte er en Samling af brogede Lapper, der aldrig kunne danne en Klædning, at de Unge kun altfor ofte forlade Skolen med lidt Kundskab om mange Ting, men uden Kundskab om at bruge en eneste rigtigt. Skolen for Livet: og dog er det det rigtige Navn, naar vi kun ville see rigtig til og have Mod til at holde fast ved Navnet, om det end skulde vise sig, at Kredsen af bifaldende Venner vil formindskes i en paafaldende Grad. „Livet" sige vi, men netop den bestemte Form af Ordet viser os, at her ikke er Tale om denne eller hiin Side af Livet, men om det selv i dets inderste Grund, om det Liv, der alene tør kaldes Livet, det evige Liv. Kun da tør Skolen kalde sig Skolen for Livet, naar den

stræber efter at aabne den Unges Øine for det evige Livs Herlighed, vise ham Veien dertil, lære ham at kjende og bruge sine Kræfter i dette Livs Tjeneste: men idet den saaledes tidligt viser ham hen paa det ene Fornødne, saa bliver den netop derved i fuldt Maal Skolen for dette jordiske Liv, idet den lærer den Unge at betragte det jordiske Liv med Alvor, fordi det er Veien til Livet, lærer ham at arbeide, med Troskab at ruste sig til Arbeidet herneden, fordi kun den, der var tro i det Mindre, vil blive sat over mere. Saa er da dette Opfordringen, denne Dag retter til os, der for en Tid ere samlede som Lærere her, at vi med Alvor skulle forelægge os selv det Spørgsmaal, om Skolegjerningen staaer for os som en Gjerning i det evige Livs Tjeneste, om der er Alvor i vor Stræben og Ærbødighed for vor Gjerning, fordi vi ere gjennemtrængte af Bevidstheden om, at hvert Barn, vi beskjæftige os med, ikke blot er en udødelig Aand, der skal ledes og uddannes, men en Sjæl, som Jesus har kjøbt med sit dyrebare Blod, i Daaben har betegnet med sit Korses Tegn, og hvorover han vil fordre Regnskab af os for vor Deel af Arbeidet med den. Lader os idag bede Herren ret indstændigt, at han vil give os Naade og Velsignelse til at røgte vor Gjerning i Skolen i denne Aand, da ville vi blive rette Lærere for Livet: hvad Navn end de forskjellige Ting monne bære, hvori vi undervise, og hvor forskjellige de end kunne synes at være, saa vil dog hiin Grundbetragtning være den røde Traad, der slynger sig igjennem og forener alle Undervisningens Grene; og om end Omverdenen ikke seer det, saa ville Børnene fuldtvel see og mærke det, thi hvo har vel oftere end en erfaren Skolemand havt Leilig-

hed til at see hiint Herrens deilige Ord gjentage sig i Livet, at hvad der er skjult for de Vise og Kloge, det har Gud aabenbaret de Umyndige. Men ogsaa til Eder, der ere Disciple idag, retter denne Mindefest en bestemt Opfordring. Livets Alvor har endnu ikke naaet Eder, Livets Strid, Møie, Farer ere endnu kun Ord for Eder, som I vel høre, dog uden endnu ret at forstaae dem, men Tidens Flygtighed kunne I forstaae, og denne Tusindaarsfest taler tydeligt nok derom. Men kunne I med Lethed opfatte Billedet, der ligger 1000 Aar tilbage, saa kunne I ogsaa nok følge med og see en 20 eller 30 korte Aar fremad; da ville mange af os, der nu staae i Manddommens Kraft, være gaaede til Hvile, og for dem, der ere tilbage, vil det stunde mod Aften og deres Livs Sol helde stærkt til Nedgang. Da er det Eders Tid: da ville I af egen Erfaring kunne tale med om Kamp og Møie, Lidelser og Anfegtelser, da skulle I som Mænd og Kvinder tage det Arbeide op, som vi maatte lægge ned, og skulle føre det videre. Men ønske I da, at der skal være Kraft i den Haand, I lægge paa Arbeidet, at der skal være Fred og Frimodighed i Eders Hjerter, at der skal komme Velsignelse over Eders Gjerning, saa lader Eder idag minde om, at nu er det Tiden at saae, naar I da ville høste. Lader Eder lede af os og giver os Eders Hjerter, naar vi søge at danne Eder for Livet, naar vi oplære Eder i Kundskaber, der ere nyttige i de forskjellige Livsstillinger, og naar vi hver paa sin Viis minde Eder om, at Livet i Christo Jesu, vor Herre, er det rette Liv, det ene Fornødne, uden hvilket alt Andet er betydningsløst, og gid I i Eders Ungdom maatte nemme dette Ene saa vel, at I i Eders Alderdom aldrig maatte glemme det.

Ja hør det Ønske, Herre Jesu! Du, som er Børnevennen stor: giv Du din Velsignelse til at vi alle paa ret Maade maatte have oplevet denne Dag, saa at vi alle, Unge og og Gamle, Disciple og Lærere, maatte lære og forstaae dette Ene, at Marias Plads, da hun sad ved dine Fødder og hørte paa dit Ord, er den rette Plads for Skolen til Livet.

Af en mere munter Natur var derimod den fælles Skovtur, der afholdtes med Drengeskolen den 17de Juni; den begunstigedes af smukt Veir og intet Uheld forstyrrede den glade Stemning hos Elever og Lærere. Det var en sand Glædesdag saavel for os Voxne som for Eleverne, saavel de største som de mindste. Sang er en væsentlig Deel af alle vore Skolefester; Texten tages enten af Psalmebogen eller de Sangbøger, Eleverne bruge, eller flyder af de poetiske Aarer, der maatte findes i Skolen selv. Til denne Skovtur blev der af mange indleverede Sange valgt efterfølgende to, hvoraf den første blev sunget ved Ankomsten i Skoven, den anden ved Afskeden.

Mel.: Na fjere valtu og fjøre ved.

Goddag Du gode Magister Skov
Udi Din pene grønne Kjole.
Her er en Flok, som vil ha'e Forlov
At gaae idag hos Dig i Skole.
Ja, vore Bøger — det er rigtig sleint —
Dem har vi allesammen hjemme glemt;
Men Du kan nok
Hele vor Flok
Lidt mundtlig Undervisning give.

Du har af Lærere jo en Hær,
Som alle meget lærde ere:
Hr. Gjøg, Hr. Irisk og Hr. Bogfink hver
Sit eget gamle Sprog docere;
Den vævre, altid lystige Hr. Bæk
Parlerer nok saa gemytligt væk;
Gamle Hr. Vind,
Tidt barsk i Sind,
Kan ogsaa tidt heel rart fortælle.

Saa har Hr. Sol Du til Inspektør,
At vaage over Drengemassen;
I rigtig straalende godt Humør
Han vandrer stadig over Pladsen.
Og naar Enhver, som det sig hør og bør,
Saa godt han kan, sine Sager gjør,
Glad og tilfreds
Selv til vor Kreds
Du staaer og nikker nok saa venligt.

Men tys dog! taler Magistren ei?
Nu maae vi alle høre efter. —
„Goddag, goddag, Børn; den lange Vei
„Har tæret vist paa Eders Kræfter.
„Nu kan I først holde Frikvarteer
„Og spise Smørrebrod og andet meer,
„Styrke Jer lidt —
„God Appetit! —
„See saa kan Timerne begynde."

Synges som: Du lille Purk ꝛc.

Den røde Gaard har vi Alle kjær,
Dog stundom kan lidt trang den falde,
Naar Solens Lys og de grønne Træ'r
Saa lystigt gjennem Ruden kalde.

Om Klassens Bænk er malet nok saa net,
Den er jo dog et simpelt Fyrrebræt;
Bøgen er skjøn,
Skoven er grøn,
Og vi er' Allesammen grønne.

Hvor er her rart i den grønne Skov,
Mod den jeg Skolen bytte vilde,
Vel at forstaae, kun naar jeg har „Lov",
Til daglig er vor „Plads" ei ilde;
Thi der er ogsaa Træ'r med deiligt Løv;
Men ak! det lugter dog af Skolestøv;
Vor Fuglesang
Er Klokkens Klang,
Men den har ogsaa pæne Toner.

Her er jeg fri for den Grammatik,
Og sidde pænt jeg ei behøver;
Men frit jeg prøver min Gymnastik
Paa alle Grøsterne som Røver.
Her kvidrer Fuglen selv fra Green: stem i,
Her bryder Pokker sig om ut re mi,
Chevé er fransk,
Viis Du er dansk,
Og rør Du dine danske Lunger.

Men Glæden ak! varer altfor kort;
Thi snart er denne Dag nu omme;
Og vi er nødt til at drage bort,
For Kurvene er ganske tomme.
Men var end Dagen kort, er Mindet langt,
Af dem vi samlet har idag saamangt
Og lægge glad
Et Bøgeblad
Til Minde mellem Bogens Blade.

Indholdsfortegnelse.

Side

Forandringer i Underviisningsplanen for de lærde Skoler 3.

Om Skolefester . . . . . 22.